

ОТО ГИДОТА!

Гидота!

Смердота!

Скунсовіль!

Стінк Муді був закоханий. Закоханий у школу, ось так. Це був найкращий день у другому класі, найкращий день для 2-«Д» і, можливо, найкращий день у всьому світі й за все його життя.

Пані Д. повезе Стінка Муді та його клас на екскурсію. Смердючу екскурсію. У найсмердючіше місце на землі!

2-«Д» клас поїде у незвичайну мандрівку — на виставку «Ото гидота!»

в музеї науки. І нюх підказує Стінкові, що це буде найсмердючіша поїздка за все його життя.

Стінк їхав у авто разом зі своїми найкращими несмердючими друзями — Вебстером та ельфійкою Софі (вона ж — Елізабет, але нікому не можна так її називати).

— Слухайте, друзі. А ви знали, що людина може відчувати близько десяти тисяч запахів? А коли ви нюхаєте м'яту, то стаєте розумнішими.

— Та ну, не може бути, — відказав Вебстер.

— Я люблю м'ятне морозиво! — вигукнула Софі. — Напевне, саме тому я така розумна.

— Звідки ти знаєш стільки всього про запахи? — запитав Вебстер.

— Його звати СТІНК, що англійською — Смердюк, хіба ж не так? — зауважила Софі.

— Та ну. А насправді? — не здавався Вебстер.

— Не забувай, що я прочитав усю енциклопедію на «С». Книжки не брешуть. Особливо енциклопедії.

* * *

2-«Д» клас зайшов за вчителькою в музей. Стінк пригнувся, коли ступав крізь потворні червоні губи й величезні зуби на вході до дивовижного світу пахучих штук.

Слизьке! Мулисте! Смердюче! Липуче! З усіх боків долинали бібікання та клацання, блимали лампочки. З чого ж почати? Блювальна машина? Музичні пуки? Вимірювач відрижки?

Стінк не міг визначитися.

— Гадаю, десь тут має бути велетенський ніс, — сказав він своїм друзям. — Я бачив фото в газеті.

— Без мене, — відгукнувся Вебстер. — Де є велетенський ніс, там мають бути...

— Велетенські КОЗЮЛІ! — одночасно вигукнули Софі з Вебстером, здригаючись від самої думки.

— Що ж, спочатку я хочу перевірити велетенський ніс, — вирішив Стінк.

— Не я, — сказав Вебстер.

— Не я, — сказала Софі.

— Добре, потім знюхаємося! — відказав Стінк і розреготався.

Цікавіше, ніж вушна сірка

Стінк влаштував собі персональний тур велетенським носом. Його атакували величезні волосини, він дивився вниз на велику потворну горбкувату горлянку, а вистрибнув із Зали Слизу. Він навіть дізнався, як утворюються козюлі, — не дуже приємно!

— Тобі цікаво? — запитала пані Д.

— Ви жартуєте? Це цікавіше, ніж вушна сірка! — відповів Стінк пані Д. — А ще — навчально, — додав він.